

FERRAN GARCIA SEVILLA: DADES BIOGRÀFIQUES

-Va néixer a Palma de Mallorca l'any 1949.

-Va estudiar Història a Barcelona.

-A finals dels anys 60 es va crear a Catalunya un Moviment d'**Art Conceptual** i aparegué el **Grup de Treball** (Frederic Amat, Jordi Benito, Antoni Muntades, Francesc Torres i Carles Santos). Altres artistes, entre els que es troba Garcia Sevilla, no volien "ser manipulats" (paraules de Garcia Sevilla) pels polítics i es reagrupen a l'entorn de l'exposició *Què fer?* (Sala Vinçon, 1974).

-Durant els anys 70 Garcia Sevilla mostra, més que cap altre artista, una diversitat d'interessos i de mitjans. Interessat per la semiòtica i la filosofia analítica, els seus treballs alternen les proposicions més o menys filosòfiques amb les accions i les instal·lacions, així com obres destinades a demostrar els processos o les nocions abstractes a partir de materials molt diversos.

-Les instal·lacions de Garcia Sevilla, inclús quan són fruit de nombroses influències (de Kosuth a Rauschenberg, de Vito Acconci als seus propis companys), tenen una característica comuna a algunes de les seves obres figuratives posteriors: l'impacte de la imatge, dels objectes, cossos o icones fortament connotades.

-1977 marca la gran crisi de l'obra conceptual de Garcia Sevilla, coincidint amb una crisi generalitzada de l'art conceptual a Catalunya. L'exposició *Muermos* a la Galeria G de Barcelona posa en evidència aquesta agonia. Aquesta exposició anuncia la transició cap a la pintura.

-Garcia Sevilla es llança a la pintura. Aquí cal mencionar que a Barcelona existia un altre grup de joves artistes, oposat a l'art conceptual, format per Xavier Grau, José Manuel Broto, Javier Rubio i Gonzalo Tena, pels quals la pintura seguia el camí teòric del grup francès **Support-Surface** i que es presentà, seguit per un escrit d'Antoni Tàpies, a la Galeria Maeght de Barcelona l'any 1976. Les dues opcions, conceptualisme i el que llavors s'anomenava **pintura-pintura**, entraven en les tendències més recents de l'art internacional i varen tenir el seu reflex institucional en dues exposicions de la Fundació Miró titulades *Arte con nuevos medios* i *Pintura I*.

-Garcia Sevilla diu que la pintura de support-surface és avorrida, perquè neix d'una teoria prèvia.

-L'any 1978, una tela titulada *Pintura* de Garcia Sevilla obtingué el segon premi de la II Bial de Pintura Contemporània de Barcelona, i marca la seva "entrada" dins els circuits oficials i, segons alguns, la "mort" oficial del conceptualisme català. En tot cas, després d'un període de dubte amb els pinzells, durant el qual Garcia Sevilla pinta "a la manera" de Motherwell i de la pintura-pintura, es decideix, cap a l'any 1980, per un estil que podríem qualificar de primitivista.

-Aquestes pintures dels anys 80 incorporen alguns motius propers a les pintures rupestres (la sèrie *Déus*, per exemple).

-Garcia Sevilla va donar classes, primer a la Facultat de Filosofia i Lletres, on era ajudant de Cirici, i a partir de 1981 Garcia Sevilla dona classes de pintura a la Facultat de Belles Arts de Barcelona. Allà, una vegada més, la seva presència provoca adhesions i rebutges incondicionals, mai la indiferència. Escandalitzava als estudiants i els emplaçava a pintar sense cap mena de control.

Ell mateix condemna la seva imatge de professor i, malgrat ésser-ho, s'autoanomena fals professor.

-Un fet biogràfic important assenyalava el pas a l'any vuitanta. L'estada al desert, al Sàhara, al sud-est del Marroc. L'ambient del desert trasbalsà l'artista.

-Les pintures i dibuixos que Garcia Sevilla va presentar a la Galeria Maeght sota el títol *Le voyage le plus absurde*, alternen unes influències de la pintura abstracte nord-americana (Motherwell havia exposat per primera vegada a Barcelona l'any 1980, causant un fort impacte en els joves artistes) i certes figures de traç primitiu, sens dubte fruit de la fascinació per les cultures exòtiques, per l'estada en el Marroc, i per la nova "sauvatgeria" de les més recents neo-figuracions europees.

-Quan, l'any 1982, se li recorden les similituds amb les obres dels neo-expressionistes alemanys i dels trans-vanguardistes italians, Garcia Sevilla afirma que "ell no els coneixia gens", cosa que sembla impensable per l'artista més informat d'Espanya.

-Després realitzà pintures de marcat caràcter polític (les sèries *Palestino* i *Imperio*, que el portaren a pintures amb textos i graffitis, sempre irònics o sarcàstics, que volien reflexar el seu pensament (les sèries *Tata* i *Muca*).

-I a mitjans dels 80, va produir el gran nombre de pintures de gran format i contundència visual que el feren famosos.

-Després, entre 1988 i 1989, Garcia Sevilla va fer unes obres que no es poden considerar pintures pròpiament dites, les sèries *Mosaico*, *Bajorelieve* i *Tecla*, realitzades respectivament amb rajoles, peces de fusta o objectes trobats diversos, varen suposar un espectacular, curiós i hermètic parèntesi en la seva carrera.

-Les pintures més recents, a partir més o menys de les sèries *Sama* (1990), *Letra* (1991) o *Sino* (1992) es refereixen preferentment al paisatge.

-Excepció feta de les darreres obres que inclouen ràdios, ossos de peluix, paper pintat...és a dir, objectes d'estètica urbana, les imatges de Garcia Sevilla, durant el decenni dels 80, venen de la seva pròpia imatge, d'arquitectures exòtiques, del món animal i vegetal, del món dels signes i del llenguatge.

-Garcia Sevilla es mou entre la poètica neo-dadaïsta i neo-surrealista de Dau al Set i un sentit màgic-còsmic que prové de Miró, artista que Garcia Sevilla coneixia molt bé.

-D'altra banda, Garcia Sevilla ha conservat del període conceptual, la idea que existeix un repertori d'imatges que són allà per ser apropiades per l'artista: imatges que provenen d'altres arts i d'altres artistes (de la imatgeria medieval a l'art egipci; de Picabia a Philip Guston; de Tàpies a Schnabel; de Penck i Basquiat a Cucchi o Silvia Gubern, etc.), dels graffitis del carrer o de les fotos de la premsa.

-El treball de Garcia Sevilla rep una influència clara del que podríem anomenar **tànttric**, més enllà de la presència en els seus quadres d'uns motius concrets extrets d'un tipus d'art originari de la Índia.

L'art tànttric combina l'erotisme, les matemàtiques, la màgia i la metafísica en una mena de visió del món que ens ofereix un antídote particularment encertat per a combatre les ansietats de la nostra època. I la pintura de Ferran Garcia Sevilla té tant de terapèutica personal com de sarcàstica arma. Per això, possiblement, s'interpretà malament, i en el context del retorn a la pintura de principis dels 80, fou qualificada de neo-expressionista, quan la veritat és que l'artista improvisava sobre la tela, escoltant músiques fins fa poc exòtiques per a nosaltres, especialment de l'Àsia i de l'Àfrica del nord, amb ansietat, però controlant perfectament el que fa. I les arrels del seu treball, com ho proven les seves experiències estètiques dels anys 70, són conceptuals. De fet, està més a prop de Sigmar Polke o de Gerhard Richter que de qualsevol dels altres pintors alemanys, nord-americans o italians amb els que se'l va voler relacionar.

-Ferran Garcia Sevilla comparteix amb molts altres creadors moderns la fascinació per les cultures primitives i arcaïques i és un viatger especialment curiós que li agrada rastrejar tot quan pot les restes d'autenticitat que encara queden en el planeta. Assumeix totes les tradicions culturals com si fossin pròpies. Però sempre conciliant-ho amb el seu interès i coneixement de la cultura occidental clàssica, l'art d'èpoques incertes i la fascinació pels mitjans de comunicació de masses i per les possibilitats inèdites que ofereixen les noves tecnologies comunicatives.

-Ell mateix ens ha dit que s'absté de la insistència cezanniana. Ni esperar, ni entossudir-se en un punt. Tot és moviment, i possiblement hi ajuda el fet de treballar amb música. Amb una música que per ell, enamorat del desert, sovint està fet de llargues salmòdies àrabs. En aquesta manera de fer, sense propòsits i sense penediments, l'artista ens explica com observa créixer l'obra. O bé sent que es produeix aquella sensació de què parla el poeta Li-Po, per la qual l'exterior ens revela que una realitat interna està formada, o bé rebutja l'obra i la destrueix. L'obra no es pot corregir. O surt, o no surt. Amb això experimenta que les peces vàlides són les que surten, frescament i incontaminades, dels primers impulsos. (...)

Biografia redactada a partir de la bibliografia:

-Alexandre Cirici Catàleg Ferran Garcia Sevilla "El viatge més absurd" (pintures i dibuixos 1980-81). Galeria Maeght, Barcelona, Març-maig 1981

-Javier Rubio Navarro Catàleg Ferran contra Garcia en Sevilla. "La pintura como diario". Galeria Juana de Aizpuru, Sevilla, 1987

-Victòria Combalía. Artstudio, "L'outrage et l'exorcisme: Garcia Sevilla". Tardor 1989

-Juan Manuel Bonet ABC "Ferran Garcia Sevilla. Provocador metódico". 6-10-91

-Enrique Juncosa Catàleg Ferran Garcia Sevilla. 1985-1995. "Los campos energéticos" Palacio de Sástago. Zaragoza, 1995